

u trenutak i prihvatiti još deset minuta života, iako je na njegovom kraju neizbežno čekalo mučenje.

Ponekad je pokušavao da izbroji porculanske cigle u zidovima ćelije. To je trebalo da bude lako, ali je on uvek na ovom ili onom mestu gubio račun. Češće se pitao gde je i koje je doba dana. U jednom trenutku bio bi siguran da je napolju puno dnevno svetlo; u sledećem isto tako siguran da je mrkli mrak. Instinktivno je znao da se ovde svetla nikad ne gase. Tu nije bilo mraka; sad je shvatio zašto je O'Brajen razumeo aluziju. Na zgradi Ministarstva ljubavi nije bilo prozora. Njegova ćelija se mogla nalaziti u samom srcu zgrade, a mogla je biti i na samoj ivici; mogla je biti deset spratova ispod zemlje isto tako kao i trideset spratova iznad. U duhu se pokretao s mesta na mesto i pokušavao da po osećanju u telu odredi da li se nalazi visoko u vazduhu ili duboko pod zemljom.

Spolja se začuše koraci čizama. Čelična vrata se otvoriše s treskom. Na vratima odsečnim korakom uđe mlad oficir, elegantna figura uniformisana u crno koja je izgledala da sva presijava od uglačane kože i čije je blede lice ravnih crta bilo nalik na voštanu masku. On dade znak stražarima ispred vrata da uvedu zatvorenika koga su vodili. U ćeliju utetura pesnik Emplfort. Vrata ponovo tresnuše i zatvoriše se.

Emplfort načini par nesigurnih pokreta s jedne strane na drugu, kao da misli da postoje još neka vrata kroz koja treba proći, zatim se ustumara po ćeliji. Još nije bio primetio Vinstonovo prisustvo. Paćeničke oči su mu bile upravljene na zid, oko metar iznad Vinstonove glave. Nije imao cipela: kroz rupe na čarapama virili su krupni, prljavi prsti. Videlo se i da je nekoliko dana bio neobrijan. Strnjika brade pokrivala mu je lice sve do jagodica i davala mu razbojnički izgled koji se nije slagao s njegovim velikim slabačkim telom i nervoznim pokretima.

Vinston se malo trže iz svoje letargije. Mora se obratiti Emplfortu i rizikovati urlik s telekrana. Možda je Emplfort bio taj koji treba da mu donese žilet.

"Emplfort", reče on.

S telekrana se ne začu urlik. Emplfort zastade, malo se trgavši. Oči mu se polako usredsrediše na Vinstona.

"Smit!" reče on. "Zar i ti?"

"Za šta su te uhapsili?"

"Da ti pravo kažem..." On nespretno sede na klupu prekoputa Vinstona. "Postoji samo jedan zločin, zar ne?"

"I ti si ga učinio?"

"Tako ispada."

On stavi ruku na čelo i za trenutak pritište slepoočnice, kao da se nečega priseća.

"Takve stvari se dešavaju", neodređeno počeo on. "Uspeo sam da se setim jedne prilike - ukoliko je to bila ta prilika. No nema sumnje da je to bila nepromišljenost. Proizvodili smo definitivno izdanje Kiplingovih pesama. Na kraju jednog stiha ostavio sam reč 'bog'. Nisam mogao drukčije!" skoro rasrđeno dodade on. "Nije bilo moguće izmeniti stih. Rima je bila 'svog'. Da li znaš da u celom našem jeziku ima samo dvanaest rima na 'og'? Danima i danima sam lupao glavu. Ali druge rime jednostavno nije bilo."

Izraz lica mu se promeni. Srdžbe nestade; za trenutak je izgledao skoro zadovoljan. Neka intelektualna toplota, radost pedanta koji je iščeprkao kakvu beskorisnu činjenicu zasja kroz prljavštinu i čekinje. "Da li ti je kad palo na pamet", reče on, "da je celu istoriju engleske poezije odredilo to što u engleskom jeziku nema dovoljno rima?"

Ne, ta misao Vinstonu nikad nije pala na pamet. Niti mu se, pod datim okolnostima, činila važnom ili pak zanimljivom.